

РЕШЕНИЕ

№ 43

гр. Разлог, 10.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – РАЗЛОГ в публично заседание на втори март през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Атанас Иванов

при участието на секретаря К. И. Т.,
разглежда докладваното от Атанас Иванов, Гр. дело № 20211240100773 по
описа за 2021 година

Производството е образувано по искова молба на В.Й.Т. – ЧСИ, с рег. №795, район на действие Бл.ОС, БУЛСТАТ*, против „Д.2001“ЕООД с ЕИК*.

Навежда се в молбата, че ищеца упражнява дейност като ЧСИ, рег. №795 на Камарата на ЧСИ, с район на действие - Бл.ОС.

Твърди се, че на 12.11.2013 г. пред ищеца, в качеството му на ЧСИ, постъпило писмо с възлагане за събиране на публично вземане от О.Б., с което на основание чл.2, ал.2 и ал.3 от ЗЧСИ, във вр. с чл.163, ал.1 и чл.209, ал.1 и ал.2, т.3 от ДОПК, О.Б. ѝ е възложила за събиране задълженията на длъжника "Д.2001"ЕООД, по Актове за установяване на задължения по декларации №АУ000372/08.06.2012 г. и №АУ000374/08.06.12 г. на О.Б. Сочи се, че след извършена проверка и като констатира, че отправеното до нея искане е законосъобразно и че са спазени законоустановените изисквания, е разпоредила и образувала срещу длъжника "Д.2001"ЕООД, изпълнително дело под №1073 по описа ѝ за 2013 г.

Твърди се, че на длъжника по изпълнителното дело е изпратена Покана за доброволно изпълнение с изх.№350/09.01.2014 г., в която е указан размера на задължението, включително и дължимите по изп. д. такси и разноски към датата на поканата. Сочи се, че същата е редовно връчена на 19.01.2014 г.

Твърди се, че тъй като длъжника не е изпълнил задължението си в срока за доброволно изпълнение в хода на изпълнителното производство ищецът е предприел действия за установяване имущественото състояние на длъжника, действия по изготвяне и връчване на книжа, както и по изпращане на книжа и документи с оглед принудително събиране на вземането. Сочи се, че за извършените действия вискателя не е заплащал авансово дължимите такси и разноски.

Твърди се, че с Молба вх.№14800/19.12.2013 г., О.Б. като вискател, я е уведомил че задълженията по АУЗД - предмет на изпълнителното дело са погасени, като е направено искане за прекратяване на делото. Твърди се, че в тази връзка ищецът е начислил и такса по т.26 от ТТРЗЧСИ с оглед размера на вземането.

Твърди се, че във вр. с направените по изпълнителното дело разноски, които не са били заплатени авансово от вискателя, по делото е издадена Сметка №0000026584/20.10.2017 г. в която са посочени извършените действия по изп. дело и начислените такси по т.3,4,5,12, 26 и 31 от ТТРЗЧСИ, а именно: такса по т.3 от ТТРЗЧСИ /за извършване на справка за

длъжника и неговото имущество/ - 5.00 лв. без ДДС, такса по т.4 от ТТРЗЧСИ /изпращане на документи по пощата/ - 20.00 лв. без ДДС, такса по т.5 от ТТРЗЧСИ /изготвяне и връчване на книжа/ - общо 60.00 лв. без ДДС, такса по т.12 от ТТРЗЧСИ /изготвяне на сметка за размера на дълга/ - 30.00 лв. без ДДС, такса по т.26 от ТТРЗЧСИ в размер на 1`360.92 лв. без ДДС и допълнителни разноси по т.3 1 - 2.00 лв. Твърди се, че с начисляването на 20% ДДС, вземането се равнява на общата сума от 1`773.10 лв.

Сочи се, че на длъжника е изпратено Уведомително писмо с изх.№23321/20.10.2017 г. и Писмо с изх. №23235/19.10.2017 г. ведно с изготвената сметка, като му е указано, че при неплащане на задължението в дадения срок, ЧСИ ще поиска издаване на заповед за изпълнение по чл.410 от ГПК. Твърди се, че същите са редовно връчени на 03.08.2018 г. по реда на чл.47 от ГПК, чрез залепване на уведомление. Твърди се, че в указания срок длъжника „Д.2001“ЕООД с ЕИК*, с адрес в г.Д., о.Б., о.Б., у."Д."№22, представлявано от управителя П.М.П., не е заплатило дължимите такси по изп. д. №1073/2013 г. от 1`773.10 лв. с ДДС. Сочи се, че същите не са заплатени и към момента.

Сочи се, че таксите са за сметка на длъжника, същите не могат да бъдат събрани от ищеца служебно по изп. дело, чрез насочване на изпълнение върху имуществото на длъжника, защото вискателят по това дело вече е удовлетворен изцяло. Твърди се, че абсолютно недопустимо е да се поддържа висящност на изпълнителния процес без наличие на фигурата на вискателя /тъй като той е изцяло удовлетворен и да се извършват изпълнителни действия срещу имуществото на длъжника, имащи за единствена цел удовлетворяване на съдебния изпълнител. Сочи се, че израз на тази забрана е разпоредбата на чл.79, ал.3 ЗЧСИ, съгласно която "за дължимите неплатени такси и разноси частният съдебен изпълнител може да поиска издаване на заповед за изпълнение по чл.410, ал.1 от ГПК независимо от техния размер."

Твърди се, че поради липсата на плащане на дължимите такси по изпълнителното дело и предвид предоставената ми в чл.79, ал.3 от ЗЧСИ, възможност е подала срещу ответника пред Рг.РС, Заявление за издаване на заповед за изпълнение по чл.410 от ГПК, от 22.03.2021 г. Твърди се, че съдът е уважил подаденото заявление, като със Заповед за изпълнение на парично задължение по чл.410 от ГПК, по ч.гр. д. №407/2021 г. по описа на Рг.РС, ответника е осъден да й заплати сумата от 1`773.10 лв. с ДДС - главница, представляваща дължими и незаплатени такси и разноси с ДДС, начислени по изп. дело №1073/2013 г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на депозиране на заявлението до окончателното й изплащане, както и сторените в заповедното производство разноси.

Сочи се, че на 26.05.2021 г. ми е връчено Разпореждане по ч.гр.д. №407/2021 г. по описа на Рг.РС, с което е уведомена че срещу издадената заповед за изпълнение е подадено в срок възражение от длъжника и й е указано, че в едномесечен срок от получаване на съобщението, може да предяви иск за установяване на вземането си - предмет на заявлението.

Прави пред съда искане, да се признае за установено по отношение на ответника „Д.2001“ЕООД, с ЕИК*, с адрес в г.Д., о.Б., о.Б., у."Д."№22, че същия дължи на ищеца В.Й.Т. - ЧСИ, с рег.№795, район на действие Бл.ОС, Код по БУЛСТАТ*, с адрес на кантората в г.Б., у.,Т.А."№41, е.3, о.15-17, сумата от 1`773.10 лв. с ДДС - главница, представляваща дължими и незаплатени такси и разноси с ДДС, начислени по изп. дело №1073/2013 г. по описа на ЧСИ В.Т., рег.№795, район на действие Бл.ОС, ведно със законната лихва, считано от датата на депозиране на заявлението - 22.03.2021 г. до окончателното изплащане на вземането, за които е издадена Заповед за изпълнение на парично задължение по ч.гр.д. №407/2021 г. по описа на Рг.РС, както и претендира ищеца заплащане на сторените по делото разноси.

Ответникът - в срока за подаване на отговор на исковата молба, не е подал такъв.

В съдебно заседание ищецът не се явява, взема становище по иска и е поискал разглеждане

на делото в негово отсъствие.

Ответникът не се явява лично, делегира процесуален представител.

Съдът, като съобрази събраните писмени доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, намира за установено следното от фактическа и правна страна:

Не се спори между страните, а и се установява от представеното копие на изп. дело №1073/2013 г. по описа на ЧСИ Т., с район на действие ОС-Бл., че ищеца е ЧСИ, пред който по молба от 12.11.2013 г. от О.Б., на основание 2, ал.2, и 3 от ЗЧСИ и вр. с чл.163, ал.1 и чл.209, ал.1 и ал.2, т.3 от ДОПК, е възложено на ЧСИ събирането на публично вземания срещу „Д.2001“ЕООД, на основание АУЗД №АУ000372/08.06.2012 г. и АУЗД №АУ000374/08.06.2012 г.. Към молбата са приложени същите, както и спавка за задълженията. С молбата за образуване на изпълнително производство, вискателят е поискал да бъде изпратено съобщение за доброволно изпълнение до длъжника, извършване на справки в НАП и справки до КАТ за наличие на автомобили, като изрично на ЧСИ е възложено и извършване на действия по чл.18 от ЗЧСИ и определяне на начин на изпълнение.

С Постановление от 14.11.2013 г., ЧСИ е образувала изп. дело №1073/2013 г. с вискател О.Б. и длъжник „Д.2001“ЕООД. Към този момент е изготвена и сметка дълг.

Установява се от материалите от изпълнителното дело, че ищецът в качеството му на ЧСИ по образуваното ИД №1073/2013 г., е извършил проучвания на имущественото състояние на длъжника чрез изискване на информация и документи от НАП, НБД, както следва:

Постъпила е Справка за наличие/липса на задължения към ТД на НАП вх. №14141/30.11.2013 г.

ЧСИ е изпратила писмо до О.Б. за дължими авансови такси от 60,00 лева.

Видно от молба вх. №14800/19.12.2013 г. до ЧСИ Т., вискателя О.Б., на основание чл.433, ал.1, т.2 ГПК, е направила искане за прекратяване на изпълнителното производство.

На 19.01.2014 г. ЧСИ е изпратила на длъжника ПДИ, което е връчено на 19.01.2014 г.

Видно от данните по изп. д., ЧСИ Т. е извършвала справки за длъжника през 2014 г., 2015 г., 2016 г., 2017 г., 2021 г.

По изп. дело ЧСИ Т. е издала сметка №00000026584/20.10.2017 г., в която са посочени извършените действия по изп. дело и начислените такси по ТТРЗЧСИ, а именно: За извършване на всяка справка за имущественото състояние на длъжника по т.3 от ТТРЗЧСИ - 5,00 лв.; За изпращане по пощата на призовка, препис от молба и по т.4 от ТТРЗЧСИ - 20,00 лв.; за изготвяне, връчване от съдебния изпълнител или от негов служител на покана, призовка, препис от жалба, уведомление или книжа, включително и за връчване на изявление на вискателя по чл.517, ал.2 и 3 от ГПК - т.5 от ТТРЗЧСИ - 60,00 лв.; изготвяне на сметка за размера на дълга - т.12 от ТТРЗЧСИ - 30, 00 лв.; за изпълнение на парично вземане - т.26 от ТТРЗЧСИ - 1`360.92 лв.. На длъжника е изпратено Съобщение ведно с издадената сметка за дължимите такси по изп. дело, като е посочен срок за плащане и уведомление, че при неплащане на задължението в дадения срок, ЧСИ ще поиска издаване на заповед за изпълнение по чл.410 от ГПК. Същото е връчено на длъжника при условията на отказ.

Предвид незаплащане на дължимите разноси, ЧСИ депозирал заявление за издаване на заповед за изпълнение по чл.410 от ГПК, по повод на което било образувано ч. гр. д. №407/2021 г. по описа на Рг.РС. Издадена е заповед за изпълнение на парично задължение №501398/23.03.2021 г. с която е разпоредено длъжникът „Д.2001“ЕООД, да заплати на кредитора ЧСИ Т., сумата от 1`773.10 лв., ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение по чл.410 от ГПК – 22.03.2021 г. до окончателното изплащане на дължимото дължима сума, представляваща незаплатени такси и разноси, начислени по изп. д. №1073/2013 г. по описа на ЧСИ Т., рег. №795, район на действие Бл.ОС, както и сумата от 335.47 лв. – държавна такса и заплатено адвокатско възнаграждение за заповедното производство.

Съобщението ведно с издадената заповед за изпълнение е връчено на длъжника.

Видно от данните по заповедното производство по същото е приложена входирана искова молба.

Въз основа на така установеното от фактическа страна, съдът прави следните правни изводи:

При така наведеното в обстоятелствената част и петитум на иска, въведени са няколко предмета на делото, при обективно евентуално съединяване на искове - по първия иск е спорното материално право да се иска установяване на съществуване на оспорено вземане от трето лице, която правна квалификация е чл.422 от ГПК, по втория иск това е правото на вземане за разноси в процеса, която правна квалификация е чл.78 от ГПК.

Искът е процесуално допустим. Разгледан по същество същият е неоснователен предвид следните съображения:

По делото не е спорно, че ответникът е бил длъжник по изп. дело №1073/2013 г. по описа на ЧСИ Т., че е връчена надлежно ПДИ на длъжника.

Съгласно разпоредбата на чл.79, ал.3 от ЗЧСИ, за дължимите неплатени такси и разноси ЧСИ може да поиска издаване на заповед за изпълнение по чл.410, ал.1 от ГПК, независимо от техния размер.

Отговорността за разноските по изпълнителното производство се урежда по правилата на чл.79 ГПК, чл.78-84 ЗЧСИ и ТТРЗЧСИ. Съгласно чл.78 ЗЧСИ, такси по изпълнението се събират за извършване на изпълнителни действия и извършването на други действия, като размерът и видът на разноските по изпълнението се определят с тарифа на МС по предложение на министъра на П., след съгласуване с КЧСИ. За събиране на таксите по изпълнението се изготвя сметка в два или повече еднообразни екземпляра, подписани от ЧСИ, единият от които се връчва на задълженото лице. Обикновените такси се събират само за действия, изрично посочени в Тарифата, а пропорционалните такси се събират в процент според материалния интерес - чл.82 и 83 ЗЧСИ. Съгласно разпоредбата на чл.79, ал.1 Разноските по принудителното изпълнение са винаги за сметка на длъжника, освен когато изпълнителните действия бъдат изоставени от вискателя или отменени от съда или делото се прекрати на основание по чл.433 ГПК, но не и поради плащане, направено след започване на изпълнителното производство.

За преценка на това дали и какви разноси дължи ответникът, следва на първо място да се даде отговор на въпроса кога изпълнителното производство е било прекратено и на какво основание. С настъпване на някое от основанията, визирани в разпоредбата на чл.433 от ГПК същото се прекратява *ex lege*, т. е по силата на закона, а постановлението на съдебния изпълнител само констатира настъпилото прекратяване.

В случая изпълнителното производство е следвало да бъде прекратено, на основание чл.433, ал.1, т. от ГПК, тъй като с молба вх. №14800/19.12.2013 г. до ЧСИ Т., вискателя О.Б. на основание чл.433, ал.1, т.2 ГПК, е направила искане за прекратяване на изпълнителното производство. Наличието в случая на молба от страна на вискателя за прекратяване на производството е достатъчно основание, предвидено в закона, за да се издаде от ЧСИ прекратително постановление. ЧСИ с молба от вискателя за прекратяване, е десезиран от извършването на изпълнителни действия. Тук е налице десезиране на ЧСИ, поради което СИ следва да прогласи с постановление настъпилото прекратяване, тъй като е недопустимо извършването на изпълнителни действия от ЧСИ, поради което, всички предприети по него изпълнителни действия след този момент се обезсилват по право.

Съдебният изпълнител е бил длъжен да съобрази обстоятелството, че е десезиран от вискателя за извършване изпълнителни действия, което обаче не е сторил, като вместо това е продължил да прави справки, да се снабдява с документи.

След като изпълнителното производство е прекратено на основание чл.433, ал.1, т.2 от ГПК - поради десезиране от вискателя, то е налице изключението по чл.79, ал.1, т.1 пр.1-во от ГПК, а именно делото е прекратено по чл.433 от ГПК.

Предвид изложеното длъжникът не дължи разноски и такси по изпълнението, поради което искът се явява неоснователен и следва да бъде отхвърлен.

Като допълнителен аргумент, не се следват разноски за ЧСИ, следва да се посочи, че отговорността за разноски в изпълнителното производство се урежда по правилата на чл.79 ГПК, глава VII (чл.78-82) от ЗЧСИ и Тарифата за таксите и разноските (ТТРЗЧСИ), приета с ПМС №92 от 19.04.2006 г., обн. ДВ, бр.35 от 28.04.2006 г.

Съобразно чл.78, ал.1 ЗЧСИ, **такси по изпълнението се събират за извършване на** изпълнителни действия и извършването на други действия, а съгласно ал.2 размерът и видът на разноските по изпълнението се определят с тарифа на МС по предложение на министъра на П. след съгласуване с камарата.). Обикновените такси се събират само за действия, изрично посочени в тарифата /чл.82 ЗЧСИ/, а пропорционалните такси се събират в процент според материалния интерес /чл.83 ЗЧСИ/.

Следва да посоча, че длъжникът съгласно чл.79 от ГПК, не отговаря за разноските в изпълнителното производство в три случая - когато не е дал повод за предявяване на изпълнителния лист, защото е платил дълга си преди това, респ. при прекратяване на изпълнението на друго основание по чл.433 от ГПК; - когато изпълнителните действия бъдат изоставени от вискателя или отменени от съда или - когато разноските, направени от вискателя са за изпълнителни способи, които не са приложени.

Таксите по изпълнението, които съгласно чл.78 ЗЧСИ, се събират за извършването на изпълнителни действия и на други действия в производството по принудително изпълнение в размери, определени от Тарифата за таксите и разноските към ЗЧСИ /ТТРЗЧСИ/, представляват разноски по изпълнението и са в тежест на длъжника.

При тълкуване на разпоредбата на чл.79, ал.1 ГПК, заедно с тази на чл.79, ал.2 ГПК, в която е предвидено, че когато таксите по изпълнението не са внесени от вискателя, те се събират от длъжника, се налага изводът, че разноските по заплащане на таксите по изпълнението винаги се възлагат в тежест на длъжника, без значение дали тези такси са платени авансово от вискателя или не. Отговорността на последния за разноските за заплащане на дължимите по изпълнението такси обаче, може да бъде ангажирана само ако се установи, че определено действие е реално извършено. Извод в тази насока се налага по аргумент от разпоредбата на чл.79, ал.1, т.2 ГПК, която изрично изключва отговорността на длъжника за разноски за изпълнителни действия, които са изоставени от вискателя или са отменени от съда, т. е. такива, които не са извършени или са признати за незаконосъобразно извършени. Произнасяне в този смисъл е направено и в мотивите по т.5 от Тълкувателно решение №3 от 10.07.2017 г. по тълк. д. №3/2015 г. по описа на ОСГТК на ВКС, където е посочено, че отговорността на длъжника за разноски в изпълнителното производство е деликтна, има обективен характер и е ограничена до размера на реално извършените в производството разноски, които са направени във вр. с изпълнението и са били необходими за принудителното реализиране на вземането. В тълкувателното решение е налице произнасяне и за това, че длъжникът не отговаря за онази част от разноските, чието извършване не е било необходимо с оглед на реализиране на вземането, както и за тези, които са били извършени във връзка с изпълнителни способи, които са останали нереализирани, тъй като вискателят е бил удовлетворен чрез други способи, както и за разноските, които са направени във връзка с изпълнителни способи, насочени върху имущество, което не е съществувало в патримониума му към момента на предприемане на изпълнението, когато тази липса е обективна, т. е. не е вследствие на негово действие или поведение, което е непротивопоставимо на вискателя. В т.5 от тълкувателното решение е налице изрично произнасяне за това, че изпращането на запорно съобщение до банка в хипотезата, при която съдебният изпълнител е получил на основание чл.508, ал.1 ГПК, отговор че длъжникът няма сметка в съответната банка, представлява действие по налагане на запор, но длъжникът не отговаря за разноските по извършването му и те остават за сметка на вискателя.

Законодателят е изключил възможността за възлагане върху длъжника и на разноските за изпълнителните способности, които са изоставени или не са приложени, респ. са ненужни за принудителното изпълнение на дълга – чл.79, ал.1, т.2 и 3 от ГПК (повелята на закона, а не на съдебна практика). Следователно при наличието на подадена от вискателя молба за образуването на изпълнителното производство и при липсата на прилагане на изпълнителен способ за принудителното реализиране на вземането по ИЛ, както и наличие на плащане от длъжника не по реда на изпълнителното производство, макар и извън срока за доброволно изпълнение, заплащането на такса по чл.26 от ТТР към ЗЧСИ, за сума по изпълнението, която не е **събрана** от ЧСИ, то води до извод че такса по чл.26 от ТТР към ЗЧСИ, не се дължи. По своето естество отговорността на длъжника за разноси в изпълнителното производство е деликтна, като е ограничена до размера на извършените в производството разноси и има обективен характер, тъй като за реализирането ѝ не се изисква наличието на виновно поведение от страна на длъжника. Тази отговорност намира своето основание в това, че не изпълнявайки доброволно задължението си, длъжникът е станал причина за образуване на изпълнителното производство, а оттам и за извършените от вискателя в същото разноси. Тези разноси обаче трябва да са били **във вр.** с изпълнението и да са били **необходими** за принудителното **реализиране на вземането**. Затова длъжникът не отговаря за онази част от разноските, чието извършване не е било необходимо с оглед на реализиране на вземането, както и за тези, които са били извършени във вр. с изпълнителни способности, които са останали нереализирани, тъй като вискателят е бил удовлетворен чрез други способности. В случая, вискателят е удовлетворен чрез плащане по негова сметка, поради което вискателят е подал молба за прекратяване на изпълнителното производство.

В този смисъл е и текста на чл.26 ТТРЗЧСИ - За изпълнение на парично вземане се събира такса върху **събраната** сума. **Според забележка 1 към т.26 на ТТРЗЧСИ**, при частично събиране на паричното вземане таксата се определя за целия дълг, но се събира част, съответстваща на събраната сума. **Следователно, длъжникът не отговаря за онази част от разноските – такса по чл.26, която не е събрана от ЧСИ, тъй като вискателят е бил удовлетворен чрез други способности, извън изпълнителното производство.**

Такси по изпълнението се събират за **извършването** на изпълнителни и други действия, като техният размер и вид са определени в ТТРЗЧСИ – чл.78 ЗЧСИ.

В настоящия случай сумата по предявения ИЛ е платена извън изпълнителното производство, доброволно по сметка на вискателя, поради което вискателя О.Б., с молба от 19.12.2013 г. до ЧСИ Т., е направила искане за прекратяване на изпълнителното производство. ЧСИ вместо да прекрати изпълнителното производство, а е продължила същото за реализиране на вземането за разноси за ЧСИ.

Наличието в случая на молба от страна на вискателя за прекратяване на производството е достатъчно, за да се издаде от ЧСИ прекратително постановление. В такъв случай, не следват разноси за ЧСИ поради десезирането му, а това обуславя неоснователност на иска.

С оглед изхода на правния спор, на ищеца не се дължат разноските, сторени в заповедното и в исковото производство, а такива се дължат на ответника.

Водим от горното и на основание чл.235 от ГПК, съдът

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ иска, предявен от В.Й.Т. – ЧСИ, с рег. №795, район на действие Бл.ОС, код по БУЛСТАТ*, против „Д.2001“ЕООД с ЕИК*, за установяване спрямо ответника, че съществува вземането от 1`773.10 лв. с ДДС - главница, представляваща дължими и незаплатени такси и разноси с ДДС, начислени по изп. дело №1073/2013 г. по описа на ЧСИ В.Т., рег.№795, район на действие Бл.ОС, ведно със законната лихва, считано от датата на депозиране на заявлението - 22.03.2021 г. до окончателното изплащане на вземането, за които е издадена Заповед за изпълнение на парично задължение по ч.гр.д. №407/2021 г. по

описа на Рг.РС, и заплащане на сторените по делото разноси, като неоснователни.

ОСЪЖДА В.Й.Т. – ЧСИ, с рег. №795, район на действие Бл.ОС, БУЛСТАТ*, да заплати на „Д.2001“ЕООД, с ЕИК*, сумата от 507.00 лв., представляваща разноси за адвокат.

Решението подлежи на обжалване пред ОС-Бл., в двуседмичен срок от съобщаването му на страните.

Съдия при Районен съд – Разлог: _____